Scris de dr. Peter Lengyel
Miercuri, 16 Noiembrie 2016 08:44 -

Dacă accepți să nu stai pe margine – și te implici politic, imediat ajungi în situații de doi bani. Nu durează mult. Spre exemplu, constați că partidul din care faci parte, pe un anume subiect care din principiu nu îți este indiferent… ajunge să se poziționeze absolut jenant, populist… și mizerabil. Cum e senzația să faci parte din această entitate? Dacă ești un politruc, sigur nu ai nici un fel de problemă, nici măcar nu te interesează. Dar ca intelectual, sau ca om care are anumite principii pe care încearcă măcar el să nu le șunteze… oare cum pare o asemenea stare a faptelor? Vezi de ce e clasa politică plină de toate jegurile și leprele, și de ce oamenii cât de cât OK sunt eliminați din start de către sistem, involuntar ai zice, automat, fără nici un fel de efort din partea jegului politic? Orice grupare politică are o eterogenitate extraordinară, tot felul de grupuri și grupulețe, să nu le zic bisericuțe, care se luptă între ele. Pot să existe grupuri provenite din structuri politice anterioare care au ajuns să fuzioneze, dar totuși aceste grupări preexistente în loc să intre în simbioză, se sfâșie una pe alta. Există alte divergențe între cei care cândva dețineau puterea și au ajuns să o piardă, și generația mai nouă, care speră să aibă un viitor. Până și în interiorul acestor fracțiuni și grupulețe există conflicte latente sau deschise, de o virulență incredibilă. Deci, constați că ai ajuns în ceva cuib de viespi. Fain, nu? Îți dai seama că un om cu spirit liber, un om rațional cu gândire analitică și critică (nu în sens negativ ci pur și simplu ca manifestare a analizei făcute…)… greu se poate integra în “ordinea de partid”. Nu îi poți zice ce să creadă și ce să nu creadă, ce să zică și ce nu, când și cum să voteze… să zâmbească sau nu. Nu îi poți zice asta niciodată. Adică, el, intelectualul, își pierde cumva sensul… își pierde libertatea dacă se conformează orbește. Devine o jigodie, o nulitate totală… și parcă nu despre asta era vorba. Vezi de ce este greu să ai intelectuali în viața politică și de ce este ușor să ai lepre, curve și tractoriști.

Sofisticăreli’ intelectuale în acest mediu de politruci sunt cu totul lipsite de sens. Tu crezi că poți să abordezi sincer subiectele… fără să îți faci din start o mie de dușmani? Totul se pune în contextul susținerii (cvasi?)-necondiționate a căruiva grup din interior, că dacă nu ești cu ei clar ești catalogat ca fiind dușmanul lor. De facto, libertatea de gândire și de exprimare sunt a priori puse în paranteză, ca o chestiune care doar încurcă și nu ajută la nimic.

În general, îți cam alegi prietenii și colaboratorii… dar aici cum faci asta? Când sosești la întâlnirea săptămânală a biroului politic al partidului, și te așezi undeva la masă… și pe locul liber de lângă tine vine și se așează un om pe care din start nu îl suporți… că ai văzut la el câteva manifestări incalificabile… în serie. Descalificante. Ce faci? Te ridici și pleci? Sau cobori ștacheta până în noroaie și te implici în urlete și țipete… care dau senzația că aici nu aveai ce căuta? Tu crezi că în politică dezbaterea variatelor subiecte este pe bază de argumente raționale… sau pe bază de interese, urlete, înțelegeri ascunse și tăceri de complicitate? De ce este un mare marasm, o mare cloacă de te doare stomacul după discuții… la care doar ai asistat perplex… că nu îți vine să crezi? Înțelegi de ce este clasa politică așa cum o vezi… și nu altfel?

© dr. Peter Lengyel

SURSA:
Peter Lengyel blog